

Sygn. akt: I C 194/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Żelewska

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 września 2022 r. w G.

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) S.A. w K.**

przeciwko **R. Ś.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. Ś. na rzecz powoda (...) Banku (...) S.A. w K. kwotę 72.865,28 zł (siedemdziesiąt dwa tysiące osiemset sześćdziesiąt pięć złotych 28/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 69.313,84 zł od dnia 4 listopada 2021r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.061 zł (dziewięć tysięcy sześćdziesiąt jeden złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt **I C 194/22**

UZASADNIENIE

(wyroku z dnia 6 października 2022 roku)

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. wniósł pozew przeciwko pozwanemu R. Ś. o zapłatę kwoty 72.865,28 zł wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczoną od kwoty 69.313,84 zł od dnia 4 listopada 2021 roku do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany nie wywiązał się z umowy pożyczki zawartej między stronami dnia 3 czerwca 2018 roku wobec czego, po wezwaniu do zapłaty, umowa została wypowiedziana. Na dochodzoną kwotę składały się: niespłacony kapitał (69.313,84 zł), odsetki umowne kapitałowe (1.989,81 zł) oraz odsetki umowne za opóźnienie (1.561,63 zł).

(pozew – k. 3-5)

Pozwany podniósł zarzut naruszenia art. 75c ust. 1 ustawy Prawo bankowe poprzez zaniechanie poinformowania pozwanego o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania wniosku o restrukturyzację zadłużenia, a także naruszenia art. 187 § 1 ust. 3 k.p.c. poprzez brak przeprowadzenia postępowania polubownego. Zdaniem pozwanego wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy powinno zostać wysłane w formie pisemnej, listem poleconym za potwierdzeniem odbioru. Pozwany został pozbawiony możliwości ugodowego rozwiązania sporu. Pozwany zaprzeczył, aby otrzymał wezwanie do zapłaty oraz wypowiedzenie. Wniósł o odstąpienie od obciążania go kosztami procesu oraz rozłożenie świadczenia na raty.

(pismo – k. 65-69)

W końcowym stanowisku na rozprawie pozwany podniósł, że uznaje roszczenie, ale wnosi o oddalenie powództwa z uwagi na niepodjęcie rozmów ugodowych przez powoda i rozłożenie świadczenia na raty po 20.000 zł płatne co 2 miesiące.

(oświadczenie na rozprawie – k. 94, płyta – k. 95)

Stan faktyczny:

Dnia 3 czerwca 2019 roku pozwany jako pożyczkobiorca zawarł z powodem umowę pożyczki gotówkowej na okres od dnia jej zawarcia do dnia 31 maja 2024 roku. Pożyczka miała być spłacana w 60 równych miesięcznych ratach po 1.752,27 zł, z wyjątkiem ostatniej raty wynoszącej 1.752,30 zł. Pierwsza rata płatna była w dniu zawarcia umowy. Oprocentowanie w stosunku rocznym wyniosło 8,99 %. Całkowita kwota pożyczki określona została na 87.470,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 105.136,23 zł. Bank nie pobrał prowizji przy zawieraniu umowy. Zadłużenie przeterminowane oprocentowane było dwukrotnością odsetek ustawowych za opóźnienie. Bank miał prawo do wypowiedzenia umowy, jeżeli pożyczkobiorca nie spłacałby terminowo swoich zobowiązań wobec banku wynikających z umowy mimo uprzedniego wezwania go do zapłaty lub dopuszczałby do powstania zadłużenia przeterminowanego i nie regulowałby go w terminie określonym w wezwaniu banku, który nie będzie krótszy niż 14 dni roboczych.

(dowód: umowa pożyczki – k. 26-32)

Kwota pożyczki została wypłacona w dniu zawarcia umowy pożyczki.

(dowód: potwierdzenie przelewu – k. 33)

W okresie do dnia 31 marca 2021 roku pozwany na poczet spłaty pożyczki wpłacił łącznie kwotę 26.403,88 zł. Po tym czasie pozwany nie dokonał żadnej wpłaty.

(dowód: niekwestionowane rozliczenie umowy – k. 34)

Pismem z dnia 8 czerwca 2021 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.617,90 zł tytułem zadłużenia powstałego na skutek niewywiązywania się powoda z warunków umowy pożyczki – w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania pisma. Pouczono pozwanego, że w ciągu 14 dni roboczych od dnia, w którym otrzymał wezwanie, może złożyć wniosek o restrukturyzację zadłużenia, a także, że umowa może zostać wypowiedziana.

(dowód: wezwanie z dnia 08.06.2021r. – k. 37-37v.)

Przesyłka zawierająca wezwanie doręczona została dnia 21 czerwca 2021 roku.

(dowód: wydruk z systemu śledzenia przesyłek operatora pocztowego – k. 38)

Pismem z dnia 20 lipca 2021 roku powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki, wzywając do spłaty całego postawionego w stan wymagalności zadłużenia wynoszącego 70.882,05 zł, w tym 6.341,55 zł stanowiło zadłużenie przeterminowane.

(dowód: wypowiedzenie umowy – k. 39-39v.)

Przesyłka zawierająca wypowiedzenie doręczona została dnia 2 sierpnia 2021 roku.

(dowód: wydruk z systemu śledzenia przesyłek – k. 40)

Wysokość odsetek umownych do dnia 1 września 2021 roku wyniosła 1.989,81 zł.

(dowód: niekwestionowane zestawienie – k. 35)

Wysokość odsetek umownych za opóźnienie do dnia 3 listopada 2021 roku wyniosła 1.561,63 zł.

(dowód: niekwestionowane zestawienie – k. 36)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych przedłożonych przez stronę powodową.

Na podstawie art. 302 § 1 in fine k.p.c. pominięto dowód z zeznań pozwanego, albowiem pomimo jego wniosku, nie stawił się na rozprawę oraz nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

Oceniając zebrany materiał dowodowy, Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej powołanych powyżej dowodów z dokumentów prywatnych pomimo, że zostały złożone w kopii. Zgodnie z art. 308 k.p.c. dowody z innych dokumentów niż wymienione w art. 243¹ k.p.c., w szczególności zawierających zapis obrazu, dźwięku albo obrazu i dźwięku, sąd przeprowadza, stosując odpowiednio przepisy o dowodzie z oględzin oraz o dowodzie z dokumentów. Wydruki komputerowe oraz kopie dokumentów stanowią inny środek dowodowy w rozumieniu art. 308 i 309 k.p.c. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że ten środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego o określonej treści w chwili dokonywania wydruku, te zaś zapisy pojawiły się w systemie na podstawie danych zaoficerowanych przez powódkę. Pozwany nie zarzucił, aby jakkolwiek z zaoficerowanych przez powoda dowodów był niekompletny, nieczytelny, sfalszowany, spreparowany, w szczególności sporządzony z nieistniejących lub przerobionych dokumentów (np. jako kompilacja lub zbitka kilku dokumentów). Wreszcie pozwany nie zaprzeczył, aby podpisał umowę kredytową oraz dokonał spłat w wyższym wymiarze niż wynikało to z dokumentów księgowych powoda. Sąd uznał wszystkie przedłożone przez powoda dokumenty, ich kopie oraz wydruki za wiarygodne i przedstawiające pełny obraz stosunku prawnego pomiędzy stronami, w szczególności zawarcia umowy i jej wykonywania przez każdą ze stron.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił art. 720 § 1 k.c. w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym.

Do przedmiotowej umowy zastosowanie miały regulacje zawarte w ustawie o kredycie konsumenckim według stanu na dzień zawarcia umowy (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1083 z późn. zm.). W myśl bowiem art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 powołanej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Wobec wnoszenia ostatecznie przez pozwanego o oddalenie powództwa Sąd nie mógł uznać złożonego na rozprawie przez jego pełnomocnika zawodowego oświadczenia o uznaniu powództwa za wiążące na gruncie art. 213 § 2 k.p.c.

Główne zarzuty pozwanego oparte były na nieskuteczności wypowiedzenia umowy, wobec niezachowania procedury określonej w art. 75c ustawy Prawo bankowe, a także braku doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy.

Odosobniony pozostaje pogląd pozwanego, wedle którego skuteczność wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenia uzależniona jest od ich przesłania listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Zgodnie z przepisem art. 61 § 1 k.c., oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Wezwanie do zapłaty (vide: k. 37) przesłane zostało przesyłką poleconą i jak wynika z systemu śledzenia przesyłek operatora pocztowego odebrane zostało dnia 21 czerwca 2021 roku (vide: k. 38). Co więcej wezwanie do zapłaty wskazywało na wysokość zadłużenia pozwanego, zawierało termin na uregulowanie zaległości, a także pouczenie o możliwości restrukturyzacji zadłużenia. Warto wskazać, że na moment tego wezwania pozwany od 3 miesięcy zupełnie zaprzestał płatności. Po bezskutecznym upływie określonym w tym wezwaniu bank wypowiedział umowę, o czym powiadomił pozwanego pismem z dnia 20 lipca 2021 roku ze wskazaniem wysokości zadłużenia postawionego w stan wymagalności, a także wysokości zadłużenia w kwocie 6.341,55 zł nie spłacanego w okresie umownym. Pismo to doręczone zostało dnia 2 sierpnia 2021 roku (vide: k. 40). Po upływie okresu wypowiedzenia zadłużenie postawione zostało w stan wymagalności. W tej sytuacji wypowiedzenia należało uznać za skuteczne.

Powództwo w żadnym razie nie było przedwczesne. Pozwany miał wystarczająco dużo czasu na podjęcie rozmów ugodowych z powodowym bankiem. Tymczasem powód zaprzestał jakichkolwiek płatności w marcu 2021 roku i od tego czasu jego postawa pozostawała bierna. Co więcej w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwany oświadczył, że nie wyraża zgody na skierowanie sprawy do mediacji (vide: k. 46). Ewentualna przedwczesność powództwa miałyby znaczenie, gdyby powód przy pierwszej czynności uznał powództwo (art. 101 k.p.c.).

Zważywszy na powyższe Sąd uznał, że pozwany winien zwrócić powodowi kwotę 72.865,28 zł, na co składały się wymagalny kapitał w kwocie 69.313,84 zł oraz odsetki umowne w kwocie 3.551,44 zł, o czym orzeczono w punkcie I. wyroku na podstawie art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c. Na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. powodowi należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty wymagalnego kapitału od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, uwzględniając skutek wniesienia powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym (vide: k. 42).

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II. wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.), na co składały się opłata sądowa od pozwu (3.644,00 zł), wynagrodzenie kwalifikowanego pełnomocnika w stawce minimalnej (5.400,00 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł).

Na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c. od zasądzonej kwoty należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sąd nie widział podstaw do odstąpienia od obciążania pozwanego kosztami procesu (art. 102 k.p.c.) oraz rozłożenia zasądzonych świadczenia na raty (art. 320 k.p.c.), albowiem nie był w stanie ustalić sytuacji majątkowej pozwanego, gdyż ten pomimo wniosku dowodowego na tę okoliczność, nie stawił się na rozprawie. Sąd nie miał więc możliwości zweryfikować, czy pozwany jest w stanie – zgodnie z deklaracjami – spłacić zadłużenie w ratach i ustalić przyczyn niepodjęcia analogicznych działań (zaciągnięcia pożyczek u znajomych) od marca 2021r. celem spłaty zadłużenia i uniknięcia niniejszego procesu.